

Edinadeseta glava VYLNENIJA

- Utre shte imame praktika v uchilishte – izvika Rajcho.
- Dvete grupi.
  - Ura!
  - Bravo!
  - Slavcho, hajde! – izvika Emo na prijatelja si, kojto govoreshe sys Stanislava. – Hajde, po-byrzo!
  - Idvam.
  - Kogato trygnaha po koridora, Emo mu kaza:
  - Maj si lapnal po Stanito.
  - Kakvo da pravja. I tja e lapnala po mene.
  - Ne se znae. Vnimavaj da ne te izlyzhe.
  - Ne vjarvam.
  - Takova dobro momiche mozhe.
  - Dobra e, naistina.
  - Koj znae!
  - Imash neshto naum?
  - Da.
  - Kakvo?
  - Nishto, nishto. Vse pak se pazi. Dori i da te izlyzhe, da ne se iznenadash.
  - Ne znam. Na mene mi se struva, che tja e samata nevinnost.
  - Tova e naj-opasno.
  - Zashto pyk? Tja naistina e chestno momiche.
  - Az ti kazah.
  - Huligani! – se chu otzad.

- Emo i Slavcho se obyrnaha.
- Oho! I sys shapka! – izvika Emo.
  - I to bjala – dopylni Slavcho.
  - I naj-veche zaeshka.
  - Gledaj ti! Kakva chanta!
  - Moderna!
  - Ne znaesh li, zajchence, che shefyt e zabranil da se hodi na uchilishte s takiva chanti
  - Da, s takiva sportni.
  - Strah go e, da ne bi vsichki da stanat sportisti.
  - Ami vie zashto ste s takiva?
  - Nie sme stari pushki. Na nas e pozvoleno!
  - Hop, edna shapka!
  - Daj mi shapkata.
  - Kakva shapka?
  - Daj mi shapkata!
  - S takiva shapki ne se hodi na uchilishte.
  - Az pyk hodja.
  - Bre!
  - Daj mi ja!
  - Njama!
  - Shte se oplacha na klasnata!
  - Tja ne mi predava.
  - Shte se oplacha na direktora.
  - Oho! Otkyde go poznavash?
  - Nie s nego sme prijатели.
  - Ja gledaj!
  - Daj mi shapkata! Za kakvo ti e?
  - Shte vikash li huligani
  - Da!
  - Togava njama da ti ja dam.
  - Znachi naistina ste huligani! Huligani!

- Ne se goreshti, mome!
- Daj mi shapkata!
- Shte si ja zapazja za spomen.
- Majka shte me pita kyde mi e shapkata.
- Shte j kazhesh, che si ja zagubila.
- Tja shte mi vika.
- Ti njamash li usta?
- I bashta mi shte se razkrjaska.
- Lele! To stavalo opasno.
- Da, ami ako razberat
- Kakvo ot tova
- Klasnata vidjala edna moja syuchenichka v morskata gradina...
- Che kakvo ot tova?
- Ne bila sama.
- Tuka ne sme morskata gradina.
- Ne, ama te bili...
- Da, jasno.
- I sega bashta j ja vodi s kolata do uchilishte i si ja pribira sled tova.
- Bashta ti ima li kola?
- Ne.
- Togava njama ot kakvo da se bezpokoish.
- Tvojat prijatel s onova momiche li hodi?
- S koe?
- Deto si zamina s nego.
- Mnogo si ljubopitna.
- Kak se kazvash?
- Ja gledaj! Dryzh si shapkata.
- Mersi.
- Ne se kazva mersi, ami blagodarja.
- Blagodarja!

- Za kakvo?
- Deto mi vyrna shapkata.
- Ha-ha-ha! Ama naistina, vie, zajcite, ste mnogo komichni!
- Nakyde zhiveesh?
- Nagore.
- I az sym natam.
- Ami ako klasnata ti te vidi?
- Tja ne zhivee nasam. Pyk i nie ne pravim nishto.
- To ostavashe i da pravim.
- Vie utre praktika li imate?
- Da.
- Zhalko. Njama da se vidim.
- Zashto pyk. Nie shte bydem v uchilishte.
- Taka li?
- Taka ami.
- Oh, che studeno!
- To e ot vremeto.
- Ot vremeto e, da. Ti imal li si prijatelka?
- Shto za vypros! Ne.
- Taka li?
- Da. Oshte neshto?
- Ne, az prosto popitah.
- Drug pyt da ne pitash. Az mozhe da si imam ljubima, a ne samo prijatelka.
- Ot vashija klas li e?
- Da.
- A ako te vidi s men?
- Tja ne me revnuva.
- Kak taka?
- Zashtoto ne znae, che ja obicham.
- A kak taka? Tja ti e ljubima, a ne znae.

- Ej taka, ne znae.
  - A zashto ne j kazhesh?
  - Kakvo?
  - Che... takova...
  - Da, da, jasno! Njama zashto.
  - Ako bjah na tvoe mjasto, shtjah da j kazha.
  - Bozhe, che urok!
  - A zashto ne?
  - Oshte si zajche.
  - Mozhe. Vie kato ste po-golemi pyk, chovek ne mozhe da vi razbere. I hem ste abiturienti.
  - Oshte edin srok ni ostava. Chakaj malko. I sled tova matura...
  - I vashata ne e leka.
  - Ne e. I oshte poveche, che takiva zajcheta kato tebe ja uslozhnjavat.
  - Kak?
  - Ami taka.
  - Vizh, tvojat prijatel pò si go biva. Toj si e kazal na ljubimata, che ja obicha, a ti...
  - Koj kakto si znae!
  - Mozhe bi.
  - Ne mozhe bi, ami si e taka.
  - Az sym ottuk.
  - Chao.
  - Chao.
- Emo se zapyti kym tjah, kato vyrvezhyt mu se usili. Kakvo iskashe tova “zajche” ot nego? Dori i da ima neshto, zashto ne go ostavi na mira. “Po djavolite! – kaza si toj. – Njama li da imam i az njakoga kysmet?”

Do tjah beshe dosta daleko, no toj predpochitashe da vyrvi pesh, dori i prez naj-golemija stud. Skoro nastigna Slavcho i Stanislava.

- Kak vyrvi novoto zapoznanstvo? – usmihna se Stanito.

- Zaeshka rabota!

- Zashto? Tova momichence e mnogo dobro. Az go poznavam.

- Taka li?

- Taka, ami! Da ne si ja obidil s neshto?

- Kak shte ja obidja!

- Tja naistina e mnogo dobro momiche.

- Ne e imala vreme da stane losha – posheguva se Slavcho.

- Slavcho, stiga pyk ti! Iskash da kazhesh, che az sym imala vreme.

- Ne sym iskal da kazha takova neshto. Samo se poshegulah.

Emo zapomni dumite na Stanito i si kaza “Guzen negonen bjaga”, no nishto ne spomena sled tova na Slavcho, ne iskashe veche da govori po tozi vypros.

Kogato si vleze v kyshti, toj zapali pechkata, izvadi magnetofona i go pusna. Chuha se prijatnite glasove na “Pro-Arte”. Tova beshe ljubimata mu pesen – “Marina”. Navjarno, tja mu beshe ljubima, zashtoto izvikvashe neshto v nego...